

Black Velvet

Joan Jansen

CASTELEYN CLAN #1

Black Velvet – Juul

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright © 2025 Dutch Venture Publishing

Auteur: Joan Jansen

Omslagontwerp: Jen Minkman

Tekstredactie: Vivan van Leeuwen & Cathinca van Sprundel

Eerste uitgave juli 2025

NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn ouders, die me bleven aanmoedigen, nog voor ik zelf
geloofde dat ik dit kon.

Proloog

JUUL – OOSTERHOUT, SEPTEMBER
2012

‘W il je met ons meerijden, Juul?’ vraagt Nina’s mam.

‘Nee hoor, dank u.’

‘Weet je het zeker? Ik kan je zo bij jullie hotel afzetten.’

Mijn ogen scannen de zo goed als verlaten parkeerplaats. ‘Mijn moeder kan hier ieder moment zijn.’

‘Je vat zo nog kou in die dunne maillot. Probeer even binnen te schuilen totdat ze er is.’

‘Komt goed, mevrouw Wouters!’ Ik zwaai naar Nina als haar moeder het raampje weer sluit en wegrijdt, niet van plan om de balletschool in te vluchten voor een paar druppels.

Wanneer ik vooroverbuig om mijn beenwarmers op te trekken, glijden mijn gedachten af naar Josje die zich heeft ziek gemeld omdat ze vanmiddag liever in een pas de deux met mijn broer zit.

Met Mijn Broer.

Ik hoor haar nog stamelen dat *het* vanmiddag misschien wel ging gebeuren en inwendig gruwel ik. Het is ziekelijk bizar dat ze van alle jongens die ze kan krijgen, populair als ze is met een bos dikke bruine krullen, nou net Tristan heeft uitgekozen. We hebben ooit gezworen

dat we elkaar alles over jongens zouden vertellen, maar ik bedank voor vunnige details met een familielid.

Met een steek van jaloezie kom ik weer overeind. Waar Josje aan het einde van de dag misschien al van haar eer beroofd is, blijf ik nog in het duister tasten rondom de techniek van het zoenen. Het enige wat ik weet van Josje is dat een tongzoen je duizelig maakt en dat je er slappe knieën van krijgt. Ik ben verdorie bijna zeventien en heb zelfs nog nooit gezoend!

‘Houdoe, Juul! Wens Josje sterkte met haar keelontsteking.’

Glimlachend steek ik mijn hand op naar mijn argeloze balletlerares die op haar mountainbike voorbijraast. Ze moest eens weten dat haar favoriete leerling op dit moment misschien wel de tweede positie aanneemt – maar dan horizontaal onder haar vriend. ‘Zal ik doen!’

‘Als ze volgende week weer niet aanwezig is dan mag jij haar plek als Doornroosje innemen.’

Grinnikend staar ik haar na. We weten allebei dat ik bij het uitvoeren van de arabesque het kneusje van de groep ben en om die reden zal ik nooit een solistenrol krijgen. Josje krijgt die kans nu wel, maar blijkbaar is iedere vezel van mijn broers lichaam het waard om een hoofdrol voor te riskeren. Ik kan me er nauwelijks iets bij voorstellen, maar ik heb dan ook nog nooit een jongen ontmoet die me slappe knieën geeft.

Mijn ogen dwalen opnieuw over het parkeerterrein dat inmiddels glimt als een nat schoolbord en ik wiebel van mijn ene voet op de andere. Mijn spieren, die nog warm zijn van de spitzenoefeningen, beginnen koud te worden. Mijn sporttas hangt zwaar aan mijn schouder en mijn haren hangen inmiddels in natte slierten langs mijn gezicht. En mijn moeder is te laat. ‘Kom op, mam...’

Alle ouders zijn allang vertrokken met hun dochters, alleen achterin op de parkeerplaats staat een wit bestelbusje schuin geparkeerd. Geen logo. Geen ramen aan de zijkant. Gewoon... wit. Ik probeer er niet naar te kijken, maar mijn ogen glijden er steeds weer naartoe. De voorruit is beslagen. Er zit iemand in. Denk ik. Of verbeeld ik het me? Ik denk het laatste. Ik ben gewoon paranoïde door pap en mam die ons altijd waarschuwen om alert te zijn, omdat we interessant zijn voor mensen met minder goede bedoelingen.

Ik schrik als mijn mobiel ineens overgaat en ik rits mijn tas open. Mam. 'Hee, je weet toch dat je dierbare dochter staat te verregenen op een verlaten parkeerplaats?' Shit, dat laatste vloog te snel mijn mond uit.

'Och lieverd, sorry dat ik je zo laat wachten in dit rotweer,' zegt ze een beetje buiten adem. 'Maar iemand heeft mijn auto bij het winkelcentrum klemgezet en ik heb geen idee wie. Tristan komt je ophalen.'

'Tristan?' roep ik uit. Ik werp een blik op het bestelbusje als de motor ineens wordt gestart. Er zit dus toch iemand achter het stuur. 'Maar die heeft--' Ik kan mezelf nog net tot de orde roepen voordat ik er 'hete seks' uitflap.

'Luister, Juul,' zegt ze met een ernstige ondertoon en ik rol alvast met mijn ogen. 'Je weet dat ik het niet prettig vind dat je op een eenzame plek staat. Wacht even binnen in de dansschool op je broer, oké? En bel me als er iets is.'

'Is goed.' Mijn moeders bezorgdheid kent geen grenzen. Overal ruikt ze onraad sinds de mysterieuze verdwijning van tante Louise jaren geleden. Ineens draait een auto met piepende banden de parkeerplaats op. De ruitenwissers maken een bekend stroef geluid.

En dan zie ik hem achter het stuur: mijn broer. Ik wil bijna lachen van opluchting. ‘Hij is er al!’ stel ik mam en mezelf snel gerust.

‘Ah, gelukkig! Tot straks, schat.’

‘Doei, mam!’ Ik steek mijn mobiel terug in de tas en laveer tussen de plassen richting de oude Volvo.

Tristan cirkelt al om de auto en trekt met een ruk de achterklep open. ‘Gooi je tas erin. Dan gaan we.’

Hij draagt zijn favoriete geruite G-Star overhemd. Het hangt open en zijn witte T-shirt zit half in zijn jeans gepropt. Ook zijn halflange haar zit slordig, alsof iemand – Josje – er flink in gegraaid heeft. Toch bewijst dit allemaal niets, want deze semi-onverschillige look is het typische stijltje van mijn broer.

Ik slinger mijn sporttas in de achterbak. ‘Jos was afwezig,’ zeg ik met mijn meest onschuldige gezicht. ‘Zou ze haar spitzen kwijt zijn?’ Een veelbetekenend glimlachje verschijnt op Tristans gezicht en zijn mahoniekleurige ogen twinkelen nog feller. *Zo* betrapt! ‘Ik hoop dat ik je plannen niet in de war heb geschopt.’

‘Geen zorgen! Ik dump je thuis en dan ga ik verder met waar ik gebleven ben.’

Ik steek mijn tong naar hem uit. ‘Josje is *mijn* vriendin.’

‘Dan zit er niets anders op dan dat we haar delen,’ zegt hij nonchalant, ‘want ze is ook de mijne. Nou, maak dat je in die auto komt. Iets met een verzopen kat.’

‘Ik zweer het, als je haar hart breekt dan–’ Ik val stil bij het geluid van zware voetstappen en blik opzij. Twee snel naderende figuren. Zwarte hoodies. Handschoenen. Gezichten verstopt achter bivakmutsen, alleen dreigende ogen. Met grote, vastberaden stappen komen ze op ons af en mijn brein schreeuwt foute boel. Radeloos kijk ik naar mijn broer. Het bloed is uit zijn gezicht verdwenen. ‘Tristan...’

‘Ren, Juul!’ roept hij, rauw. *‘Nú!’*

Hij roept nog iets als ik ervandoor ga, maar ik hoor alleen nog maar het bonzen van mijn hart. Ik moet naar de straat; om hulp schreeuwen. Ineens glijdt mijn voet weg over een glibberige kei, maar ik kan mezelf nog net opvangen.

Iets klapt om mijn bovenarm. Een hand.

De grip is onverbiddelijk.

Hij heeft me.

‘Laat me,’ gil ik en trap om me heen, maar het enige wat het me oplevert, is dat ik een sneaker verlies. Dan schreeuw ik. Hard. Met alles wat ik in me heb, een laatste poging om iemand te waarschuwen.

Een hand slaat over mijn gezicht en mijn mond wordt ruw dichtgedrukt. ‘Hou je kop, gestoorde trut!’ snauwt een mannenstem. Er is geen millimeter ontsnapping en mijn schreeuw is verdwenen, geplet door het leer van de handschoen. Razendsnel word ik naar het bestelbusje gesleurd. Ik probeer opnieuw geluid voort te brengen, iets, wat dan ook, maar er komt niets meer. Alleen lucht die nergens heen kan en het voelt alsof ik stik in mijn eigen geluid.

De achterdeuren staan open en de motor ronkt zacht. Ik krab. Ik trap. Ik schud mijn hoofd, maar hij houdt me vast als een bankschroef. Vakkundig word ik het busje ingewerkt en mijn ogen schieten alle kanten op, zoekend naar Tristan.

‘Gooi die jongen erin!’ commandeert de man die mij zojuist heeft weggewerkt.

‘Zedde nou helemáál gek geworre?’

‘Mee, zeg ik!’

Ik zie hoe Tristan zijn belager probeert af te weren. Ik ben geen partij, maar Tristan heeft een kans en ik ben even hoopvol als het hem lukt om zijn vuist in een oog te rammen, maar ook al is Tristan langer,

de man is veel sterker en met weinig moeite lukt het hem om Tristan te overmeesteren.

Met een schokkende gewelddadigheid wordt hij als een zak grofvuil naar binnen gesmeten en zijn schouder raakt de harde metalen wand. Met een vloek en een doffe klap landt hij op de vloer en zijn kreun gaat door merg en been als hij zichzelf omhoogduwt.

Mijn ogen vullen zich met tranen. ‘Trist...’

Wanneer de deuren worden dichtgegooid en gesloten, weet ik dat we verloren zijn; dat we in onze ergste nachtmerrie zijn beland.

‘Gas erop!’ schreeuwt de vent die me in bedwang houdt en ramt zijn vuist op het tussenschot.

Het ene moment sta ik nog naar dit voertuig te kijken en het volgende zit ik erin. Alles is zo verschrikkelijk snel gegaan dat mijn brein moeite heeft om het allemaal te bevatten, maar hier zijn we dan, zittend op de ranzige vloerbedekking van een bestelbusje nadat we van een parkeerplaats zijn gegrist.

Tristan vangt mijn blik en geeft me een knipoog. Zijn ogen hebben de kleur van donkere chocola aangenomen en de zachte twinkeling en het altijd-aanwezige sprankje humor zijn verdwenen. Ik wil hem een geruststellende glimlach geven, maar nog voor mijn mondhoeken kunnen bewegen, glijdt er een dikke lap stof over mijn hoofd en wordt alles zwart. Mijn adem stokt. Dan rukken ze mijn armen naar achteren en iets scherp, hards, snijdt zich in mijn polsen. Ik kreun, niet van pijn alleen, maar van de paniek die aanzwelt.

‘Laat mijn zus gaan!’ gromt Tristan diep vanuit zijn keel. ‘Ze is een onschuldig jong meisje. Jullie hebben aan mij genoeg. Ik zal volledig meewerken, maar laat haar gaan.’

‘*Bakkes houwe!*’ snauwt een van hen met een dik Brabants accent, ‘voordat ik hem dichtram.’

‘Gaaf dit om geld?’ gaat Tristan door. ‘Het enige wat ik vraag is dat jullie haar laten gaan. Mijn vader zal jullie met miljoenen belonen, dat belooft ik. Alsjeblieft,’ smeekt hij als zijn belofte niets oplevert.

‘Als je nu goddomme niet heel snel ophoudt met dat geblèr van je vangt je dierbare zus zo de klappen voor je op! Klojo.’

Tristan valt stil en mijn hart gaat naar hem uit. Hij wil zichzelf opofferen om mij te redden, ook al was het duidelijk dat het ze alleen om mij ging. Blind en vastgebonden zijn we totaal hulpeloos, maar Tristan heeft gelijk: als dit inderdaad om geld gaat, hebben pap en oom Max het geld zo bij elkaar en lopen we alweer fluitend rond voordat we het doorhebben. Desondanks beef ik van angst en iedere meter die we verder verwijderd worden van de dansschool, is een meter die me nog meer angst inboezemt dan de vorige.

Niet als ik haalt iedereen in de bus hard adem en dringt de stank van zweetoksels en sigarettenrook moeiteloos door de wollen stof mijn neusgaten in. Uit alle macht probeer ik een kokhalsneiging te onderdrukken, want ik voel hoe gespannen deze mannen zijn en het is waarschijnlijk niet verstandig om in hun irritatiezone te komen door te gaan kotsen. Maar wat ik al helemaal niet wil, is dat Tristan zich nog meer zorgen maakt dan hij al doet. Als hij sterk voor mij kan zijn, kan ik me sterk houden voor hem en ik maan mezelf tot kalmte. Dit komt goed, al ziet het er op dit moment niet al te best uit.

Het verkeer om ons heen is goed hoorbaar, maar in plaats van me af te vragen waar we heen gaan, focus ik me op de vraag wanneer onze ouders opmerken dat we verdwenen zijn – of wanneer het tot Josje doordringt dat Tristan niet meer terugkomt en ze alarm slaat. Ik klamp me vast aan het sprankje hoop dat iemand inmiddels de Volvo met draaiende motor en openstaande deuren moet hebben opgemerkt. Mijn rechtersneaker ligt als stille getuige van de plaats

delict op de grond. Het moet niet moeilijk zijn om onze identiteit te achterhalen en te concluderen dat er iets ernstigs is gebeurd. De gedachte dat iemand op dit moment de politie inlicht, of onze ouders, helpt me om niet te gaan flippen.

Na een lange rit minderen we vaart en gaan we, denk ik, een rotonde over en, na een paar minuten stapvoets te hebben gereden, staan we ineens stil en gaat de motor uit. De achterdeuren gaan open en net zo hardhandig als ik erin werd getrokken, word ik er nu uitgeduwd en ik ril van de grote handen die me buiten opnieuw vastgrijpen. Door het geduw en gegraai is mijn muts verschoven en zit er ineens een piepklein gaatje voor mijn linkeroog waardoor ik vaag de omtrek van een huis kan zien. Ik kantel mijn hoofd iets naar achteren en registreer een wit huis met een rieten dak. In een flits zie ik een nummer op de muur.

193.

Even later struikel ik over een drempel, ondertussen biddend dat er burens zijn die iets hiervan meekrijgen. In totale stilte worden we door het huis geleid en gaan we al stommelend een trap op. Tristan komt vlak achter me aan, tenminste, dat denk ik, afgaande op het geluid van de vele voetstappen achter me. Bovenaan de trap word ik naar links geduwd en na een paar meter stap ik op een drempel.

Bestemming bereikt, denk ik grimmig wanneer we de ruimte binnengaan en abrupt stil worden gezet. Even plotseling als snel wordt mijn muts verwijderd en al knipperend probeer ik mijn focus terug te krijgen. We staan in een donker slaapkamertje en het enige licht komt van een klein rotan hanglampje.

En dan staar ik naar de forse gestalte die mij ontvoerd heeft. Hij draagt nog steeds die griezelige muts met de drie openingen zodat alleen zijn blauwe ogen en brede, dunne lippen zichtbaar zijn. Het is een ijzingwekkend gezicht, maar het is niets vergeleken met wat er door me heen gaat wanneer ik opzij gluur en de andere ontvoerder zie staan. Hij heeft zijn lichaam in de deuropening geposteerd en houdt een pistool vast.

Ik slik hard.

Dit is de eerste keer in mijn leven dat ik een levensecht vuurwapen zie.

‘We houden jullie vast omdat we geld willen van jullie familie,’ zegt een zware stem die me direct terugbrengt naar de les.

Geen dialect.

Geen zachte g.

‘We nemen over vierentwintig uur contact met ze op.’

‘Waarom bel je nu niet?’ vraagt Tristan en verwoordt daarmee precies mijn vraag.

De ontvoerder staart Tristan een tijdlang kil aan. ‘Dit is geen tweerichtingsgesprek.’

Tristan, die niet onderdoet voor de man met zijn één meter zevenentachtig, duwt zijn kin omhoog. ‘Ik zeg alleen maar dat in plaats van vierentwintig uur te wachten, we dit in vierentwintig uur afgehandeld kunnen hebben.’

Mijn hart bonkt als een bezetene nu Tristan hem opnieuw uitdaagt.

‘Net zo fokking arrogant als de rest van je familie,’ zegt hij ruw en kijkt opzij. ‘Leg hem vast.’

In drie grote stappen overbrugt de gewapende vent de afstand, grijpt Tristan bij zijn bovenarm en dwingt hem in de hoek van

de kamer op zijn knieën. Hij haalt een mes tevoorschijn, snijdt de kabelbinder door en bindt Tristan met een kabelslot vast aan de verwarmingspijp.

Ik knijp mijn ogen dicht. Wat zijn dit voor een beesten?

‘Als je het nog één keer waagt om die grote bek van je open te trekken, word je gekneveld. Begrepen?’

Tristan knikt bedeesd.

Ik draai mijn gezicht naar voren als de leider weer begint te praten, maar zijn ogen blijven gefixeerd op Tristan, alsof ik niet in de kamer sta.

‘Zoals ik net dus zei, gaan we jullie familie informeren. Jij had de pech dat je erbij was, want we wilden alleen je zus. Nu is onze prijs verdubbeld. Eens kijken of jullie familie vindt dat jullie dat bedrag waard zijn.’

Eindelijk lijkt hij zich ook weer van mij bewust en ik ril van de penetrerende ogen die alleen maar meer ellende voorspellen. ‘We verwachten dat jullie je gedeisd houden zolang jullie hier zijn. Wie schreeuwt wordt gekneveld, maar laat me alvast duidelijk maken dat niemand jullie zal horen. We hopen dat dit niet langer dan een paar dagen zal duren, maar zodra de politie ingeschakeld wordt, kun je je voorbereiden op een langer verblijf.’ Zijn kille blik verplaatst zich weer naar Tristan. ‘Dus maak het je makkelijk.’ Dan blikt hij naar zijn handlanger. Het is duidelijk wie hier de bevelen uitdeelt. ‘Breng het meisje naar de zolder.’

‘Nee! Ik wil bij mijn broer blijven.’ Geschokt draai ik me om naar Tristan, maar ineens zit de muts weer over mijn gezicht en word ik de kamer uitgesleept. Het geluid van metaal tegen de verwarmingspijp weergalmt door de ruimte.

‘Klootzakken,’ schreeuwt Tristan.

Hoofdstuk 1

JUUL – HEDEN

Bewegingsloos liggen mijn handen op mijn laptop, klaar voor dat magische moment van inspiratie. Ik heb welgeteld één kans om de aandacht van mijn lezers vast te houden, maar hoezeer ik mijn hersenen ook pijnig, het lukt me niet om een boeiende openingszin te schrijven.

Ik bevind me diep in de Achterhoek en ben ondergedompeld in de Tachtigjarige Oorlog, de Heerlyckheid Bredevoort en het leven van Hendrickje Stoffels. Nog voor het ontbijt slenterde ik al over de kinderkopjes van de middeleeuwse straatjes, op zoek naar de Muizenstraat waar de levensgezellin van Rembrandt opgroeide, maar alsnog blijft het bij een hoop frustratie. Zuchtend blader ik weer door mijn notitieblokje dat vol staat met aantekeningen over het garnizoensstadje dat op twintig huizen na geheel afbrandde, mezelf afvragend waarom ik ook alweer zo nodig een historische roman wil schrijven.

Om grenzen te verleggen, helpt een betweterig stemmetje in mijn hoofd mij herinneren, maar dat stemmetje heeft natuurlijk helemaal gelijk. Een liefdesverhaal kan ik in alle veiligheid vanuit huis schrijven, voor een historische roman dwing ik mezelf de deur uit te gaan,

iets waar ik niet bepaald veel enthousiasme voor kan opbrengen. En al helemaal niet zonder mijn hond die ongenood volk voor me op afstand houdt, maar hier zit ik dan in mijn uppie, in een lief herbergje, omdat er geen hotel te vinden was dat honden accepteert.

Ik vraag me af wanneer het een keer ophoudt, wanneer die beklemmende angst voor onze kidnappers een keer naar de achtergrond verdwijnt en Tristan en ik weer onbezorgd door het leven kunnen. We zullen nooit echt rust vinden als die monsters in relatieve vrijheid leven. En de kans dat ze ooit achter dikke tralies worden opgeborgen, lijkt met het jaar af te nemen, tenzij we een keer naar de politie durven te stappen. Misschien moeten we ons stilzwijgen, ons pact om de politie geen details te geven, toch eens heroverwegen.

‘Wat dacht je van een kop muntthee met een stuk huisgemaakte appeltaart?’

Een warm stemgeluid trekt me uit mijn zwartgallige gedachten en ik staar naar een vrouw met vlammend rood haar en een gezicht dat weelderig is versierd met sproeten.

‘Ik herken een schrijver met een creatieve blokkade maar al te goed,’ zegt ze met een glimlach, gebarend naar de witte pagina op mijn laptop. ‘De munt komt uit eigen tuin en werkt verhelderend voor je geest.’

Ik kijk haar dankbaar aan, ervan uitgaande dat ze bij het charmante herbergje hoort waar ik logeer. ‘Daar zeg ik dan geen nee tegen.’

‘Ik ga het voor je halen.’

Wachtend op de thee, zak ik weg in een paar kleurrijke kussens en staar in een knappend haardvuur, mijn brein dwingend om terug te keren naar 1646, maar ik lijk vandaag niet verder te komen dan dat beroerde jaar van 2012.

Vuur...

Vlammenzee...

Ik deins terug in de kussens van het schrikbeeld in mijn hoofd, de angst die alle andere angsten laat verbleken: een zwartgeblakerd hotel en speurhonden op zoek naar overlevenden. Het dreigement van onze ontvoerders, om een Casteleyn hotel in de fik te steken als we ooit met de politie zouden praten, brengt me weer in twijfel. Hoe kunnen we ooit naar de politie stappen als we daarmee levens riskeren?

‘Schrijf je over Hendrickje Stoffels?’ De vrouw zet een koperen beker met uitstekende munttakjes op de tafel en een stuk taart met een flinke dot slagroom, maar alle lust is me inmiddels vergaan.

‘Schrijven is nog een groot woord,’ leg ik uit, ‘maar ik ben hier om inspiratie op te doen voor een roman.’

‘Je eerste roman?’

‘Nee, wel mijn eerste historische roman.’

‘Nou, voor historie ben je in Bredevoort aan het juiste adres. Ik zal je niet langer storen.’

‘Ik ben vast niet de eerste schrijver die hier logeert, als je iemand herkent met een schrijversblokkade.’

‘Dát en het feit dat ik de uitdrukking op je gezicht kan lezen: gefrustreerd, maar ook opgeslokt door je gedachten, bijna in een meditatieve staat.’

Ze moest eens weten dat ik net met mijn gedachten bij een affikkend hotel zat – of op dat zolderkamertje waar ik wekenlang ben vastgehouden door een groepje gemaskerde lieden. Weinig meditatiefs aan.

De vrouw raakt mijn schouder even aan. ‘Wees geduldig, de inspiratie komt vanzelf.’

Ik dank haar voor al het lekkers en duik vervolgens met weinig enthousiasme in de online archieven als mijn mobiel overgaat. Wanneer ik Lidewijs naam op het scherm zie staan, neem ik opgelucht op. Ik kan wel een gezellig gesprek gebruiken. ‘Hey, Liedje! Whassup?’

‘Casper heeft gisteren eindelijk *de* vraag gesteld!’ jubelt ze opgewonden in mijn oor en het duurt enige seconden voordat het kwartje valt.

‘Hij heeft een aanzoek gedaan?’ jubel ik terug alsof ik zelf gevraagd ben. Hoofden draaien glimlachend mijn kant op, maar iedereen mag van mij meegenieten. Hel, ik geef zo een rondje. ‘Wat heb je geantwoord?’ grap ik en voel mijn ogen vochtig worden. Eindelijk is meneer klaar voor de volgende stap.

‘Dat hij wel zijn tijd heeft genomen,’ grapt ze terug. ‘En daarna volmondig ja.’

‘Ze zei ja,’ zeg ik tegen de herberggasten, dan, snuffend: ‘ik kom eraan.’

‘Maar je bent toch research aan het doen in de Achterhoek?’

‘Ik heb het belangrijkste wel gezien,’ geef ik aan terwijl ik snel de route in Google Maps bereken. ‘Ben je in Breda?’

‘Ja, op kantoor.’

‘Ik ben er over twee uurtjes.’

‘Gezellig, zien we je zo bij de vrijdagmiddagborrel.’

Plaatsvervangend gelukkig graai ik al mijn spullen bij elkaar en schuif de hele mikmak in de laptophoes. Jemig, Casper is na al die jaren op zijn knieën gegaan. Ik moet de ring aan Lidewijs vinger zien om het te geloven.

Twintig minuten later sta ik al met mijn koffertje bij de receptie en leg de kamersleutel op de antieke tafel die dienstdoet als balie. ‘Ik

moet helaas eerder uitchecken,' zeg ik tegen de roodharige vrouw die eerder ook al in de bediening stond. 'Familieomstandigheden.'

'Ach, alles goed?' vraagt ze met een bezorgde blik.

'Ja, maar mijn nichtje is onverwacht ten huwelijk gevraagd en ik wil haar graag in levenden lijve feliciteren.'

'Dat snap ik,' zegt ze vriendelijk en draait het computerscherm mijn kant op en haalt mijn reservering erbij. 'Juul Kremer.'

'Klopt.'

'Je hebt twee nachten doorgebracht in de standaardkamer. De derde nacht komt te vervallen.'

'Niets ervan, breng die maar gewoon in rekening. Net als de appeltaart en de muntthee van zojuist.'

'Dank je,' zegt ze met een blos, alsof ze zich schaamt om de kosten op mij te verhalen.

Ik pin het openstaande bedrag met een flinke fooi en wanneer alles is afgehandeld, haalt de vrouw een glazen stolp van een houten bord waaronder rustieke plakken cake schitteren.

'We laten onze gasten nooit vertrekken zonder een smakelijke herinnering aan Bredevoort. Deze cake heb ik vanochtend zelf gebakken.'

'Wat een leuk idee,' zeg ik en kijk verlekkerd toe hoe ze een dikke plak cake in een vetvrije wikkel verpakt. Er gaat zelfs een sierlijk lint omheen. 'Jullie zijn allemaal zo vriendelijk en van de gastvrijheid kan menig hotel nog wat leren. Ik ga de eigenaar zeker nog een mail sturen.'

'Dat is niet nodig,' zegt ze en ze steekt haar hand uit. 'Ik ben Bowien, de eigenaar van De Herbergh. Dank je voor het mooie compliment. Ik ga het doorgeven aan de medewerkers en ik zal de fooi onder hen verdelen.'

Ik schud haar hand. 'Ik heb echt genoten en ik kom zeker terug.'

Bowien schuift het tasje met de cake over de tafel. 'Ik ben oprecht blij dat je het hier naar je zin hebt gehad, maar helaas sluit De Herbergh binnenkort haar deuren.'

'Voor renovatie, bedoel je?' Tuurlijk zie ik wel het lichte verval van deze schots en scheve herberg, maar ik vind het een deel van de charme.

'Nee, voorgoed. Misschien is het je opgevallen dat het nogal rustig is. Iedereen boekt tegenwoordig een luxe hotel in de omgeving.'

'Wat afschuwelijk!' roep ik uit, walgend van onszelf. Ik ben dan wel geen hotelier, maar ik ben wel de achterkleindochter van Maximiliaan Casteleyn, zo'n beetje de uitvinder van het concept hotelketen. Het zou een schande zijn als een authentieke herberg als deze moet sluiten omdat mensen zich liever laten omringen door de luxe van een Casteleyn hotel. Waar vind je nog een eigenaar die midden in de nacht zijn mouwen opstroopt om cake te bakken? 'Heb je misschien een folder van De Herbergh?'

'Natuurlijk.' Bowien trekt een la in de tafel open en reikt me een folder aan. 'Als herinnering.'

'Dank je!' Ik pak de folder aan en stop hem zorgvuldig weg in het vakje van mijn tas. 'Wanneer sluiten jullie?'

'Ik weet het nog niet precies, maar een volgend zomerseizoen redden we niet meer.'

Ik knik en pak de papieren tas van de balie. 'Ik wens je heel veel succes en sterkte, Bowien. Dankjewel voor alles.' Ik pak het hengel van mijn rolkoffer vast en loop het pittoreske herbergje uit. Ondanks dat ik niet in ons familiebedrijf werkzaam ben, weet ik, dankzij het Casteleyn-bloed dat door mijn aderen stroomt, heel goed wat

hospitality betekent. Ja, Bowien moet de deuren van haar herberg sluiten.

Maar wel over mijn lijk.

Een paar uur later rij ik de parkeerplaats van Casteleyn Capital op en wandel genietend van deze mooie onverwachte dag de vestibule van het voormalige nonnenklooster in. ‘Hoi, Malou!’ Ik zwaai naar de receptioniste en neem de bordestrap omhoog naar de eerste verdieping waar Lidewij, Rod en Tristan in hun kantoren zetelen. Het is grappig dat de helft van ons voor het familiebedrijf werkt en de andere helft, de tweeling en ik, voor iets totaal anders hebben gekozen. Ik zou gillend gek worden als ik de hele dag opgesloten zou zitten binnen de muren van een kantoorpand, hoe supermooi het pand ook is met zijn glas-in-lood ramen en gewelfde plafonds.

Bovenaan de trap ga ik eerst via de gesloten deur naar Lidewijs kantoor en ik scan mijn persoonlijke pasje dat ik altijd bij me draag. Eerst de aanstaande bruid feliciteren voordat ik mijn hond weer in mijn armen kan sluiten. Alsof ze me al verwacht, staat Lidewijs deur al uitnodigend open. ‘Hoi.’

Lidewij stapt meteen vanachter haar bureau vandaan. ‘Hey, Juul!’

Half lachend, half snikkend vallen we in elkaars armen. ‘Je gaat trouwen... Ik ben zo blij voor je, schat.’ Ik geef haar een dikke smakkerd. ‘Gefeliciteerd.’

‘Dankjewel, lieverd! Wat fijn dat je er bent.’

‘Spreekt voor zich.’ Ik leg een stapel dikke bruidsmagazines die ik onderweg heb opgepikt op haar bureau. ‘Werk aan de winkel.’

Lidewij schiet in de lach.

‘Vanaf nu ben ik jouw weddingplanner. Ik maak een draaiboek en ik heb ook al een fotograaf op het oog.’

‘Ik heb nog geen vierentwintig uur geleden mijn jawoord gegeven.’

‘Geen tijd te verliezen dus. Nou, laat die edelsteen eens zien.’

Glunderend brengt Lidewij haar hand omhoog en het licht vangt meteen de steen.

Met een gezonde jaloezie bestudeer ik de roségouden ring. ‘Wow, is dat een briljant?’

Lidewij knikt.

‘Hij is prachtig, Lied.’ Ik kijk op naar haar ovale, klassieke gezicht met de lange, kaarsrechte bob en zie haar stralen van geluk. ‘Verloofd zijn staat je goed.’

‘Dat is lief van je, maar het zal geen lange verlovingstijd worden.’

‘Hebben jullie al een datum geprikt?’

‘Nog niet, maar mijn voorkeur—’

We worden onderbroken door de telefoon. ‘Neem maar gauw op,’ zeg ik en loop naar de deur. ‘Ik ga mijn hond ophalen.’

‘Ik zie je zo bij de borrel,’ zegt Lidewij terwijl ze naar de rinkelende telefoon op haar bureau loopt.

‘In de refter?’

‘In de kelder, wat intiemer voor de gelegenheid.’

‘Leuk, ik zet de glazen vast klaar.’ Ik werp haar een kushand toe en loop de gang op richting Tristans kantoor, maar zie nog net Casper zijn kantoor binnengaan.

‘Casper!’

‘Ha, Juul!’ groet hij als hij zich omdraait. ‘Hoezo ben jij hier ineens verzeild geraakt?’

‘Ik hoorde iets over een zeker aanzoek.’ Ik feliciteer hem met drie zoenen. ‘Je hebt mijn nichtje erg gelukkig gemaakt.’

‘Mooi,’ is het weinige dat hij zegt.

Met koele groengrijze ogen en een lege blik staart Casper op me neer en ik voel me direct dichtklappen. Lidewij kreeg al verkering met hem toen ik pas veertien was, maar een innige familieband, ook niet toen ik eenmaal volwassen was, hebben we nooit opgebouwd. Alleen bij hem ben ik altijd koortsachtig op zoek naar gespreksstof en de meeste dialogen lopen pijnlijk stroef. Casper is sarcastisch, met vlagen neerbuigend en geheel schaamteloos. Maar hij heeft wel mijn oudste nichtje ten huwelijk gevraagd en ik ga mijn uiterste best doen om aan onze band te werken. Wie weet wat een huwelijk in Casper teweegbrengt.

‘Ik hoorde van Lidewij dat jullie zo aan de boemel gaan,’ zeg ik ten einde raad. ‘Ik drink even een glas mee. Zie je zo.’

‘Oké.’

Droogkloot, denk ik als ik verder loop en voel me direct schuldig tegenover Lidewij voor die onaardige gedachte over haar aanstaande. Verderop in de gang hoor ik Harley aanslaan en mijn glimlach reikt plots van oor tot oor. Ik kan me geen beter welkomstgeluid wensen dan de blaf van mijn hond. De deur zwaait open als ik pas halverwege de gang ben en Harley komt al als een dolle aangestoven. ‘Jij bent ook mijn favoriete persoon,’ zeg ik met oprechte blijdschap terwijl ik mijn gezicht afwend als hij me iets te enthousiast wil begroeten. ‘Hallo, schattebout.’

‘Die troetelnaam is twijfelachtig als je een negentig kilo wegende mastiff bent,’ zegt Tristan vanuit de deuropening.

‘O, maar hij is toch een schat? En loyaal en toegewijd.’ Het lukt hem alsnog om me een lik te geven. ‘Ja, mama heeft jou ook gemist,’ zeg ik en duw zijn voorpoten van me af. ‘Klaar nu!’

‘Hoi, Juultje. Hoe was Bredevoort?’

‘Alsof je terug in de tijd stapt,’ antwoord ik terwijl ik mijn broer omhels die net als ik blond haar en bruine ogen heeft. We zijn weliswaar geen tweeling zoals Lola en Floris, maar kunnen er best voor doorgaan. Tristan is alleen een flink stuk langer dan mijn eigen bescheiden één meter zeventig. ‘Wist je dat Rembrandts minnares daar is geboren?’

‘Nee, maar ik zal het ongetwijfeld in je volgende boek lezen.’

‘Als ik ooit iets op papier krijg. Hoe ging het babysitten?’

‘Uitstekend. Lange wandelingen langs het kanaal gemaakt. Goede man-tot-man gesprekken gehad.’

Grinnikend volg ik Tristan zijn kantoor in. ‘Ja, hij is een perfecte luisteraar.’

Tristan laat zich in zijn bureaustoel zakken en ik plof tegenover hem in de stoel. ‘We hadden je pas zondag terugverwacht.’

‘Lidewij belde om te zeggen dat Casper haar ten huwelijk had gevraagd en toen kon ik me niet meer concentreren.’

‘Ik had de hoop al bijna opgegeven dat die twee ooit nog met elkaar in het huwelijksbootje zouden stappen.’

‘En de rest van ons met jou. Ik ben misschien niet Caspers grootste fan, maar ik ben hem dankbaar dat hij de stap eindelijk heeft gezet.’

‘Lidewij had hem ook kunnen vragen als ze graag wilde trouwen.’

‘Zeker, maar sommige vrouwen, en ik ben er daar één van, willen hun vent gewoon op een knie zien gaan.’

‘Zei de romanticus.’

‘Liever dat dan een practicus. Ben je al klaar? We gaan een borrel doen in de kelder.’

‘Even een mail afmaken en dan kom ik eraan.’

‘Ik ga vast.’

Met Harley daal ik de trap af naar de monumentale gewelfde kelder van het klooster. Het is de bewaarplek van alle oude hoteladministratie, maar ook van bijzondere wijnen. Met regelmaat worden hier wijnproevrijen gehouden met de restaurantmanagers en de keuze gemaakt voor de wijnen die in de hotels geschonken worden.

Ik hou een lucifer bij de stompkaars die op een van de eiken wijnvaten staat en mijn oog valt op de *Green Getaway Gazette*, een horecavakblad dat ligt opengeslagen bij een artikel over de winnaar van de Green Getaway Award; de award die Casteleyn nog niet heeft kunnen bemachtigen, tot groot verdriet van Rod.

‘Hallo daar,’ mompel ik als ik de knappe hotelier vanaf de foto naar me zie fronsen. Hij draagt een donker pak en dito overhemd en leunt tegen zijn bureau. Zijn enkels liggen gekruist over elkaar en zijn handen steunen aan weerszijden op de tafel, zijn slanke vingers zijn om de rand van het houten bureau geklemd.

Van afwasser naar CEO, kopt de titel. Op zestienjarige leeftijd stond Abel Bisschop borden af te wassen in de spoelkeuken. Nu, met eenendertig jaar, is hij de oprichter van The Green Factory Hotel in Nijmegen, wat hem een van de jongste CEO's in de hotelbranche maakt die plechtig heeft beloofd groen te gaan.

Belangstellend staar ik naar Bisschops gezicht.

‘Bubbels of een mooie Zuid-Afrikaanse wijn?’

Ik schrik op van Tristans stem. ‘Bubbels,’ zeg ik beslist en loop naar het schap met de glazen terwijl de knappe hotelier naar de achtergrond verdwijnt. ‘Mag ik je iets vragen?’

‘Shoot,’ zegt hij als hij een fles champagne uit een klimaatkast trekt.

‘Ik heb me opgeworpen als Lidewijs weddingplanner en ik zat te denken aan de bruidsreportage.’

‘Dat brein van jou werkt snel.’

Ik plaats vijf kristallen coupes op het wijnavat. ‘Een beetje trouwfotograaf moet je tegenwoordig al een jaar van tevoren boeken.’

‘Begrijp ik, maar ik ken geen fotografen. Behalve die hufters van de paparazzi.’

‘Zou je het erg vinden als ik Josje zou bellen?’

Zijn ogen worden groot. ‘Josefien?’

‘Hm-hm.’

Ik hoor hem slikken en ik vermoed dat hij zichzelf moet herpakken nu Josjes naam ineens wordt gedropt.

‘Is ze fotograaf?’ vraagt hij, zijn stem schor.

‘Portretfotograaf.’

‘Hebben jullie contact?’

Ik schud mijn hoofd. ‘Ik volg haar op Insta waar ze af en toe foto’s plaatst. Ze heeft geen idee dat ik een van haar honderden volgers ben. De fotografen staan straks in de rij als ze horen van eindelijk een Casteleyn-bruiloft van een van de zes. Misschien, als Lidewij akkoord gaat, kunnen we het Josje gunnen. Maar ik wil eerst weten hoe jij daar tegenover staat.’

‘Ik denk dat je dat beter aan Josefien kunt vragen.’

‘Dat ga ik ook doen, maar ik wil gewoon niet dat het een ongemakkelijke situatie is voor jullie. Ik snap het als het te emotioneel is.’

‘Jezus, Juul... Het is niet alsof we het vorige week pas uitgemaakt hebben.’ Hij richt zich op de fles en verwijdt de folie. ‘Er is geen sprake van “jullie” en al helemaal niet van emoties. Het doet me weinig, dus ga je gang.’

‘Goed, als je het zeker weet.’ Kauwend op mijn onderlip vraag ik me af hoe ik het volgende onderwerp zal aansnijden, maar ik realiseer

me dat dit niet het moment of de plek is om over onze ontvoering te praten.

‘Ik hoor je tandenknarsen. Echt, je hebt mijn toestemming om Jos te bellen. Je maakt een probleem van iets dat er niet is.’

‘Het gaat om iets anders wat ik met je wil bespreken,’ zeg ik en ik werp hem een ernstige blik toe.

Tristan zet de fles opzij als een frons zijn sombere gezicht verfrommelt. We hebben vaak alleen maar een blik nodig om van elkaar te weten dat het over ons duistere stukje verleden gaat. ‘Is er iets voorgevallen?’

‘Nee,’ stel ik hem meteen gerust, als vanzelf fluisterend. ‘Ik vroeg me alleen af of jij nooit spijt hebt van het feit dat we destijds opzettelijk informatie hebben achtergehouden voor de politie, in de hoop dat ooit iemand zich zou verspreken.’

Tristan schudt zijn hoofd. ‘Nee, natuurlijk niet. Hoezo?’

Ik haal mijn schouders op. ‘Misschien wordt het tijd om open kaart met hen te spelen. We wachten en hopen al elf jaar lang dat iemand zich een keer verspreekt, maar lippen worden stijf op elkaar gehouden. Ons plannetje heeft gefaald, Trist. Maar dit is niet de plek om—’

‘Verdomme, Juul!’ Het spiertje in Tristans kaak gaat op en neer. ‘Wil jij riskeren dat ze een hotel in de fik steken als wij onze mond opentrekken?’

‘We hebben al extra beveiliging in onze hotels rondlopen en de politie kan ons misschien ook nog extra in de gaten houden. We hebben al veel te lang gezwegen en—’

Geschrokken kijk ik Tristan aan als ik gestommel op de trap hoor. Tristans wijsvinger ligt al tegen zijn lippen.

Casper loopt de catacombe in en kijkt van mij naar Tristan en weer terug. ‘Stoor ik soms in een goed gesprek tussen broer en zus?’

‘Nee,’ zeg ik snel, balend van mezelf dat ik me buiten de muren van onze eigen huizen heb laten verleiden om de ontvoering ter sprake te brengen. Zelfs onze allernaasten hebben weinig tot geen details en dat houden we graag zo. Niet dat we onze neven en nichten niet vertrouwen, maar we willen niet dat het ook bij de aanhang terechtkomt, want dan werkt ons plan niet meer. Ik kijk Tristan aan. ‘Dan ga ik snel achter die fotograaf aan.’

Casper gniffelt, pakt de fles bubbels op en bestudeert aandachtig het etiket en ik vraag me af wat hij van ons gesprek heeft opgevangen. Zoals wel vaker krijg ik simpelweg geen hoogte van hem.

Hoofdstuk 2

JUUL

‘Hoe was het in de Achterhoek?’ vraagt Rod als we allemaal rond het wijnavat met elkaar staan te kletsen.

Zijn vraag laat me aan Bowien denken, die, nu ik haar unieke gestalte weer voor me zie, helemaal niet zou misstaan aan de arm van mijn oudste neef. ‘Vol met interessante vrouwen,’ zeg ik met een veelbetekenende blik.

‘Jammer dat ik niet zoekende ben,’ zegt hij met een glimlach en neemt een slok van zijn champagne.

Hoofdschuddend volg ik zijn voorbeeld. Mijn broer en neven zijn een stelletje onverbiddelijke vrijgezellen. Ik herinner me nog dat ze, toen ze nog tieners waren, plechtig zwoeren om nooit te zullen trouwen. En nu ze alle drie ergens vlak onder en boven de dertig zitten, denk ik dat ze nog steeds vol overgave achter die gelofte staan.

Wanneer ik mijn glas op de houten ton zet, vang ik opnieuw de blik op van de kersverse winnaar van de Green Getaway Award. Niet dat ik ook maar enige interesse heb in hoteliers, maar op de een of andere manier trekt deze mijn aandacht en ik bestudeer de foto wat aandachtiger. Alles in zijn kantoor, tot zijn kledingstijl aan toe, ziet er strak en georganiseerd uit. Het enige achteloze wat ik kan ontdekken

is zijn dikke haardos met grove slag. En, allemachtig, die gekwelde frons is domweg sexy. Ik zou graag een kijkje in zijn hoofd willen nemen.

‘Het is een leukerdje, hè?’ hoor ik Lidewij zeggen.

Betrapt scheur ik mijn blik los. ‘Gaat wel.’

‘Gaat wel?’ Ze stoot een honende lach uit. ‘Lieve schat, als je sexy opzoekt in de Dikke Van Dale staat er een foto van deze man bij.’

‘Volgens de laatste familiememo ben jij verloofd,’ zeg ik effen.

‘En jij niet volgens diezelfde memo,’ kaatst ze bijdehand terug.

‘Lola ook niet.’

‘Abel past meer bij jou,’ zegt ze resoluut.

‘Je praat over hem alsof je hem kent.’

Lidewij kijkt me met een ondeugende blik in haar bruine ogen aan. ‘Ik heb zijn hand geschud tijdens de awarduitreiking. Hij zag er heel fijn uit in een klassieke smoking. Hotelier hottie van het jaar als je het mij vraagt.’ Ze pakt het magazine op en houdt het naast mijn gezicht. ‘Hij staat je goed.’

Ik duw haar arm weg. ‘Probeer het maar bij Lola, want ik date geen hoteliers.’

‘Je date überhaupt niet met wie dan ook, maar misschien kun je voor deze ene keer een uitzondering maken. Kijk nou, dat broedende gezicht met die staalblauwe ogen, omlijst met slordig donker haar. En jouw open blik, warme ogen en blonde haar. Jullie zijn niet alleen een fraai stel; hij zou ook perfect in de familie passen.’

‘Wil je erheen?’ vraagt Rod die ons gesprek aandachtig heeft gevolgd.

‘Waarheen?’

‘Naar Bisschops hotel in Nijmegen. Genieten van alle faciliteiten. Alles op kosten van Casteleyn uiteraard.’

Verward kijk ik hem aan. ‘Dat is ontzettend genereus van je, maar waarom zou ik in vredesnaam naar zijn hotel willen gaan? Ik zei net tegen je zus dat ik geen hoteliers date.’

‘Mijn zegen heb je. Wat ik nodig heb, is een paar ogen aan de binnenkant van The Green Factory. Het is niet zo dat ik wil dat je met hem aanpapt, laat dat duidelijk zijn, maar wij hebben bij de prijsuitreiking allemaal zijn hand geschud. Hij zou ons onmiddellijk herkennen.’

Ik schud mijn hoofd. ‘Sorry, ik volg je niet.’

‘Ik heb plannen om in Bisschop te investeren, maar ik wil eerst weten hoe hij te werk gaat.’

Tristan laat er een lachsalvo op los alsof hij zojuist de clou heeft gehoord van de mop van drie mannen die een hotelbar binnenstappen.

‘Het concept Green Factory is fenomenaal.’ Rod stopt een hand in zijn broekzak en kijkt naar zijn neef die hij blijkbaar nog zover moet zien te krijgen. ‘Hij is net begonnen en heeft nu al het duurzaamheidskeurmerk te pakken. De man is een talent.’

‘Hij mag misschien klaar zijn voor de toekomst met zijn gebruik van ozonwater voor de schoonmaak, maar ik denk dat hij te ambitieus is,’ werpt Tristan tegen, duidelijk minder onder de indruk. ‘Ik durf te wedden dat hij tot aan zijn oogballen in de schulden zit. Geen bank die hem nog geld leent voor het verbouwen van een aftandse fabriek.’

‘Maar wij wel. Als we het slim aanpakken, is hij Casteleyns gouden ticket naar een duurzame toekomst, maar alles begint met een mystery visit aan zijn hotel.’

‘Ik moet helaas terug naar boven,’ zegt Tristan nadat hij een blik op zijn horloge heeft geworpen. Als hij wegloopt, slaat hij Rod op zijn schouder. ‘En jou verwacht ik voordat je aan je weekend begint

in mijn kantoor. Op de deur staat CFO. Voordat je gaat investeren in een bedrijf met een negatieve kapitaalrekening, wil ik je graag even duidelijk maken dat financiële besluiten langs mij gaan.’

Glimlachend staar ik mijn broer na. Sinds enkele jaren hebben hij en Rod uit noodzaak de rollen van hun vaders overgenomen als respectievelijk CFO en CEO van CC. Tristan vanwege paps overlijden en Rod vanwege de terugtrekking van oom Max na een hartinfarct. Beiden hebben stevige karakters en ik hoor wel eens van Lidewij dat het aardig kan knetteren tussen hen, maar dat ze altijd weer door een deur naar huis gaan, al moet het meningsverschil eerst hier in de wijnkelder geslecht worden. Daarbij heeft Lidewij, die aan het hoofd staat van Corporate Communications, een derde stem in het familiebedrijf. En iets zegt me dat ze dit keer aan haar broers kant staat als het gaat om investeren in die prijswinnende hotelier – al was het maar zodat ik een keer met hem op date zou kunnen.

Wat niet gaat gebeuren.

Wanneer Lidewij en Casper naar huis zijn vertrokken en ook Rod nog even naar zijn kantoor is, breng ik de vuile glazen naar de gootsteen en denk aan Rods vraag om mystery guest te zijn voor een paar dagen. Ik weet dat hij een visie heeft ontwikkeld om van Casteleyn een luxueus, maar duurzaam concept te maken. Veel van onze hotels zitten in monumentale panden en moeten hoognodig naar de moderne tijd gebracht worden. Hij heeft al veel verbeteringen aangebracht in ons oudste en dierbaarste hotel in Breda, maar de Green Getaway Award heeft hij er nog niet mee gewonnen. Ik wil hem zo graag helpen, maar hoe kan ik hem vertellen hoeveel moeite het me heeft gekost om me zonder Harley in Bredevoort door de nachten heen te slaan in een klein hotelkamertje? Het laatste wat ik wil is dat hij zich om mij ongerust maakt.

Misschien als ik Harley zou kunnen meenemen...

Wanneer ik de glazen heb afgewassen en gepoleerd met een vetvrije doek, loop ik terug naar de tafel en zoek online naar de website van The Green Factory. Ik wil Rod vandaag nog antwoord geven en ik haat het om hem nee te moeten verkopen. Als er iemand is die zich een slag in de rondte werkt om niet alleen onze gasten een unieke ervaring te bieden, maar ook om het familie-imperium door te geven aan de generaties na ons, is hij het.

Het hotel in Nijmegen heeft vier sterren en de homepage ziet er gelikt uit met een paginavullende afbeelding van de lobby, die stijlvol is aangekleed met tropische planten. Mijn ogen scannen de tekst eronder. *Ervaar de groene gastvrijheid van het hoogste niveau in een voormalige brouwerij aan de oever van de Waal.* Klinkt veelbelovend, maar er zijn er maar weinig die dit soort claims kunnen waarmaken.

Ik scrol door naar de FAQ en vind daar antwoord op mijn brandende vraag. *Zijn honden toegestaan in het hotel?* Nieuwsgierig tik ik op het antwoord. *Ja, The Green Factory Hotel is een huisdiervriendelijk hotel. Wij zorgen ook voor een kussen, een eet- en drinkbak en een ecologische verrassing op de kamer. Honden mogen niet op het bed slapen en zijn niet toegestaan in het restaurant en de ontbijtzaal. Wij verzoeken u vriendelijk uw hond altijd aangelijnd te hebben wanneer u door het hotel loopt.*

Glimlachend boek ik een kamer voor vier nachten. Ik ga me heerlijk laten verzorgen terwijl ik aan mijn nieuwe boek werk. Wat kan een schrijver zich nog meer wensen? ‘Ziet ernaar uit dat we lol gaan trappen aan de Waal, schat,’ zeg ik tegen Harley die met een lage blaf antwoordt. Ik stop mijn mobiel in mijn tas en dan valt mijn oog op het tasje met de zelfgebakken cake uit Bredevoort. Automatisch denk ik aan het bijna-failliete herbergje, wat me eraan herinnert dat

ik Rod nog moet zien te porren om erheen te gaan. Ik klik Harley's riem vast aan zijn halsband. 'Geen betere tijd dan nu.'

'Heb je nog even, Rod?' vraag ik even later als ik mijn hoofd om de deur van zijn kantoor steek.

'Voor jou zeker. Kom verder.'

Ik loop door naar zijn bureau en ga tegenover hem zitten. 'Ik heb zojuist een kamer geboekt in The Green Factory.'

Rods mondhoek gaat omhoog. 'Fantastisch!'

'Zijn er nog specifieke zaken waar ik op moet letten?'

'Het gaat me puur om de gastbeleving. Word je er echt verwend of word je bij iedere stap die je zet eraan herinnerd dat de planeet gered moet worden.'

Ik sla op mijn tas. 'Ik heb mijn notitieblokje bij me.'

'Geregeld dan!'

'Niet zo snel!'

Rod trekt een wenkbrauw op.

'Ik ga voor jou naar Nijmegen, maar dat is wel onder een bepaalde voorwaarde.'

'Ik pas op Harley.'

'Harley gaat met mij mee. Wat ik wil is dat jij kennismaakt met een kennis van mij.'

Rod kijkt me hoofdschuddend aan. 'Luister, ik weet zeker dat je vriendin knap is met lang, golvend haar, maar op dit moment ben ik niet echt op zoek naar iets.'

'Dat zou je wel moeten zijn,' grap ik. 'Je bent al vierendertig. Plus, je moeder wil graag weer eens luiers verschonen. In ieder geval, dit gaat niet om baby's maken. Dit gaat over een bezoekje aan een herberg, genaamd De Herbergh. Het staat op het punt om failliet te gaan.'